

56795230-7	13/01/2017	ידיעות השרון - הרצליה	עמוד 38	1/2	23.72x32.12
בית חולים מאיר - 81205					

אני מפסיד כסף, אבל זה הרווח הכי גדול שלי

ד"ר אסקיאל פלמנוביץ' עובד סביב השעון בבית החולים "מאיר" כאורתופד בכיר, המומחה לטיפול בכף הרגל, ומתרגש כל פעם מחדש לשמוע ממטופליו שחייהם השתנו לטובה בזכותו. אבל את הסיפוק העצום הוא מקבל פעמיים בשנה, כשהוא נוסע בהתנדבות למדינות עולם שלישי ומנתח ילדים בעלי מומים קשים, במטרה לשפר את איכות חייהם. בחודש האחרון הוא חזר מנמיביה, שם ניתח עשרות ילדים מכפריים נידחים, ופתח להם צוהר לחיים חדשים

אריה אברמזון × צילום: יוגב עמרני

ארצה. הייתי לבר ללא המשפחה ולעתיים לא היה קל, אבל הגשמה של חלום".

במה שונה הרפואה פה מאשר בארץ? נמיניה?

"המסלול מאוד אחר, זה קונספט אחר של רפואה וגם האינטגרציה שונה. למשל צורת הריבוי, איך שמתייחסים לאנשים. גם בין רופאים זה מאוד שונה. שם, אתה לא יכול לדבר עם מנהל מחלקה. יש דיסטנס מאוד גדול בין הרופאים. פה זה מאוד כיף שאפשר להתייחס ולדבר עם אנשים בגובה העיניים".

התחלת ישר "במאיר"?

"כן, אני בבית החולים הזה מאז שעליתי. התנדבתי בהתחלה במחלקה הפנימית. למזלי, דודה שלי עברה כרפואה בפתור לוגיה ועזרה לי המון. השפה הייתה מאוד קשה לי בהתחלה, במיוחד המונחים הרפואיים, אבל עזרו לי לכתוב ולהבין בסופר סכלנות. אחר כך התגייסתי לצבא לשלוש שנים, שירתתי בחיל רגלים ובחיל הים. זה לא קל בגיל 32 לסגור 21 יום כמו ילד, ואז חזרתי ל'מאיר' והתקבלתי להתמחות באורתופדיה".

עם התמחות בכף הרגל והרכה עבודות ומאמרים שכתב יחד עם מנהל המערך האורתופדי בבית החולים, פרופ' מאיר ניי סקה, הוא התקדם צעד אחר צעד.

למה דווקא אורתופדיה?

"באורתופדיה בכף הרגל אתה אמנם לא מצייל חיים באופן מיידי, אבל אתה מנסה לתקן ולשפר את איכות החיים. למשל, הגיעה אליי לבית החולים אישה בת 30, שמגיל ארבע סבלה מהשלכות של תאונת דרכים מאוד קשה שעברה בגיל ארבע. כל שהיא רצתה הוא לנעול נעליים. הרגל שלה סגורה בנעל מיוחדת שעשו במיוחד בשבילה. כמה חודשים אחרי הניתוח היא הגיעה אלינו עם

ד"ר פלמנוביץ' מטפל בילד בנמיביה

ניתוח אצלנו לפני ארבע שנים, מכיוון שלא הצליח לצאת מהבית, ואחרי הניתוח הוא התחיל לעבוד, התחתן, אפילו הלך ללמוד. החיים שלו השתנו מקצה לקצה".

ציוני גאה

ד"ר פלמנוביץ' (43), נשוי ליונית צוק ואב לשתי ילדות בנות חמש ושבע, עלה לישראל בגיל 27 מארגנטינה ומתגורר בכפר סבא. לישראל הגיע עם תואר ברפואה מאוניברסיטת "לה-פליטה" – עיר הולדתו, הנמצאת דרומית לבואנוס איירס. הוא עלה בגפו ולפני 10 שנים עלה גם אחיו. "ההחלטה לעלות לבר הייתה מציונות", הוא מסביר. "הייתי קשור לקהילה היהודית הרבה מאוד שנים ובשנת 1991 הגעתי לכאן, לשנת הכשרה של תנועות הנוער, ואחרי זה חזרתי לארגנטינה ללמוד רפואה. בתום הלימודים עליתי

מורכבות המקרה".

ומה קורה כשאתם אומרים להם שאין מה לעשות?

"הם בוכים וקשה מאוד לראות את זה. אני זוכר ילדה אחת מווייטנאם, בת שש, שהגיעה עם רגל שלא התפתחה ולא יכר לה ללכת בכלל. היא עמדה מולנו ואמרה 'תורידו לי את הרגל, היא מפריעה לי'. ביצענו את הניתוח, אבל זה היה מאוד קשה מנטלית, כי להוריד רגל בגובה ברך לילד, זה קשה. אחרי שהיא החלימה, הצוות אירגן לה פרוטזה מיוחדת מארה"ב ואנחנו הולכים לפגוש אותה בסוף השנה. עכשיו זו ממש איכות חיים מבחינתה, אפילו בלי הרגל".

כבר פגשת ילדים שחזרו ואמרו לך ששינית להם את החיים?

"כן, היה ילד אחר מווייטנאם שהגיע אלינו למשלחת בפעם האחרונה שהיינו שם ושאל אם אנחנו זוכרים אותו. הוא עבר

תארו לעצמכם שהייתם חיים

במדינה בה רמת הרפואה – כוח אדם וציוד, מתחת לכל ביקורת. מדינה שבה כמעט ולא מבצעים אולטרסאונד לפני לידה ותינוקות רבים נולדים עם מומים קשים ועם מחלות. במדינות כאלה, כמו נמיביה ווייטנאם מבקר פעם בשנה מנהל אשכול כף רגל בבית החולים "מאיר", ד"ר אסקיאל פלמנוביץ' מכפר סבא. הוא לא טס לשם כדי לטייל, אלא מתנדב כדי לשפר את חייהם של הילדים האלה ולנסות להביא מזור למכאוביהם. בשבועות האחרונים הוא חזר מנמיביה אחרי שניתח עשרות ילדים בעלי מומים קשים והציל את חייהם.

האופציה האחרונה

"מדובר במדינות עולם שלישי", מסביר ד"ר פלמנוביץ'. "אתה מגיע לבית חולים מאוד בסיסי, אחרי שהיית בקשר עם הרופאים המקומיים, מארגנים רשימות של אנשים ומתחילים לעשות סלקציה – כלומר מר לבחון את המקרים. אנחנו בודקים מעל 100 איש פיזית, אחר אחר, ועורכים דיון על כל אחד מהמטופלים. בפעם הראשונה שראיתי את העיוותים הללו הייתי בשוק. ראיתי עיוותים בגפיים שבחיים לא נחשפתי אליהם, שלא קיימים בעולם המערבי. אמרתי לעצמי אלוהים איך אטפל בדבר הזה? אני לא יודע מה לעשות".

"אלו אנשים שחיו בתוך כפרים אחרי שנחשפו למחלות כמו פוליו או מכות ושרבים, ולא טיפלו בהם. גם אם הם מגיעים לבית חולים, לא תמיד יודעים איך לטפל בהם מלבד גבס וחבישות. מבחינתם, הניחוח הוא אולי האופציה האחרונה וזה מאוד קשה. הרבה פעמים אנחנו לא מנתחים, כי אנחנו חוששים שנויק לאותו אדם, בגלל

56795229-5	13/01/2017	ידיעות השרון - הרצליה	עמוד 39	2/2	14.6x33.57
בית חולים מאיר - 81205					

ד"ר פלמנוביץ'
מקווה לסגור
מעגל בארגנטינה

**"אני זוכר ילדה בת שש
מווייטנאם, שהגיעה עם
רגל שלא התפתחה והיא
אינה מסוגלת ללכת. היא
לא הולכת לבית הספר.
היא עמדה מולנו ואמרה:
'תורידו לי את הרגל',
היא מפריעה לי!"**

נעליים חדשות שקנתה בחנות והייתה מאושרת. זה היה מאוד מרגש".

עבודה סביב השעון

בשבועות האחרונים ד"ר פלמנוביץ' חזר מנמיביה ובסוף השנה ייסע שוב לווייטנאם. "עניין המסעות החל לפני הרבה מאוד שנים", הוא מסביר. "זו יוזמה של בחור בשם ברוס לנהרט, הוא ראש המשלחת והוא הקים את International Extremity Project, שכולל אותי, את פרופ' ניסקה, את לנהרט ורופא נוסף שעברתי אצלו התמחות בארה"ב. כולם מומחים לכף הרגל. זו משלחת ענקית עם אחיות וסטודנטים שלומדים את הניתוחים, מלא ציוד שאנחנו מביאים, מסדין ועד כלים כבדים לניתוח ואפילו תרופות נגד כאבים. כל הפרויקט הזה ממומן מתרומות מארה"ב".

למה זה חשוב לך?

"כי זו הרפואה הכי טהורה שיש. אתה הולך למקום שאין בו יכולת לטפל באנשים. אתה לא מקבל כסף או הכרה, אבל משנה את החיים של הילדים האלה. אני מפסיד פה כביכול, כי אני משלם את הטיסה, את הארז

חות ואני לא מקבל משכורת. אבל, בפועל זה הרווח הכי גדול שלי".

מה הסיפור הכי קשה שטיפלת בו?

"היו כל מיני מקרים קשים שהצוות פשוט בכה. בנמיביה היה ילד בן שמונה שנפטר אחרי הניתוח. היינו בטוחים שנוכל להציל אותו ולקחנו את זה קשה. מי שחזקו אותנו היו דווקא המשפחה שלו, שבאה ותמכה בנו ואמרה: 'יש עוד אנשים שאתם צריכים להמשיך ולטפל בהם'. מדובר באנשים מאוד מיוחדים".

מה סדר היום שם?

"אין שעות לעבודה, אין יום ואין לילה. אתה עובד כל הזמן, כי אם אתה לא מנתח, אז אתה צריך לבדוק את האנשים ואם אתה לא בודק את האנשים, אז צריך לסדר ציוד ואם לא, אז צריך לבחון את סדר היום ליימים הקרובים, וכשאתה לא עושה את כל זה, אתה הולך לאוניברסיטה שלהם ללמוד אותם".

נתקלת בסכנות?

"תראה, לא נתקלנו ב אלימות, אבל לאחר מכל ארבעה מטופלים יש איירס. יש גם מלריה, שאנחנו לוקחים נגדה תרופות. אלו גורמים מסכנים בפני עצמם".

מקבלים אתכם אחרת בגלל שאתם ישראלים?

"הם לא מבינים בפוליטיקה, בטח לא בסך כסוך הערבי-ישראלי. הם מבינים שאתה רופא שבא לעזור להם. הם יודעים שאנחנו ישראלים, אבל אנחנו מקבלים רק מחמאות".

ואיך המשפחה שלך מקבלת את זה?

"קשה למשפחה, כי אני עוזב לזמן רב, אבל הם מאוד תומכים. הם מבינים שלאנשים האלה אין יכולת להשתקם אם לא אטוס לצד השני של העולם. עכשיו אנחנו מתכננים משלחת ראשונה לדרום ארגנטינה. שם אולי זו תהיה מבחינתי סגירת מעגל – אחזור למדינה שנולדתי בה, כדי לעזור לאנשים". ■